

[Glistrup]

gen Jensen og Fremskridtspartiet skal løse i fællig.

(Kort bemærkning).

Hans Jørgen Jensen (S):

Jeg vil bare sige til hr. Glistrup, at jeg ikke tror, at Socialdemokratiet og Fremskridtspartiet kan mødes ret mange steder. Vi er så langt og så fjernt fra hinanden, både hvad angår livsopfattelse og den måde, man skal indrette samfundet på, at jeg tror, det er en umulighed. Hr. Glistrup taler om foreningsfrihed. Det er da ikke foreningsfrihed, hr. Glistrup – og det gav hr. Glistrup mig ret i lige før – at man skal være tvunget medlem af Advokatsamfundet, en landboforening, Den Almindelige Danske Lægeforening osv.? Men det er det i de dér akademiske kredse, som er de to af dem, men ikke når det drejer sig om landboforeninger og sådan noget. Alt det, som de liberale har med at gøre, skal aldrig angribes. Derfor synes jeg, det er ganske udmærket, man skal være medlem af de organisationer, og derfor skal man lade være med at angribe de andre så uforskammet, som hr. Glistrup gør det.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Hr. Glistrup en kort bemærkning, og derefter skal vi videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Jeg er aldrig uforskammet. Jeg er sandhedssøgende, det er noget andet, og det er da stadig væk en bekræftelse på de områder, som hr. Hans Jørgen Jensen nævner som skævheder. Der kan vi følges ad. Hr. Hans Jørgen Jensens konstatering af, at Socialdemokratiet og Stau-nings rette arvtager, Fremskridtspartiet, i dag står placeret forskellige steder, er i og for sig ikke nogen sandsynliggørelse af, at Fremskridts-partiet står forkert eller decentralt placeret. Tværtimod er det vist godt at stå et andet sted end Socialdemokratiet, når vi skal se at få gang i 90'erne, for dér er Socialdemokratiet ikke den rigtige samarbejdspartner.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Vi går videre i ordførerrækken. Hr. Jørgen Estrup.

Jørgen Estrup (RV):

Som den foregående sag på dagsordenen har også dette forslag en lang og glørværdig historie. Det fremgår af bemærkningerne, at statsministeren første gang annoncerede indholdet under en debat i Tinget i november 1986, og hr. Glistrup har mindet os om, hvad baggrunden var, nemlig højesteretsdom i HT-konflikten. Går vi lidt længere frem, er der også på dette punkt en dagsorden, hvor Folketinget den samme dato, nemlig den 12. april 1988, kædede indholdet i dette forslag sammen med ønsket om frivillighed for bidrag til politiske partier.

Så allerede på det tidspunkt vidste Socialdemokratiet, hvad vej vinden blæste. Der var faktisk en politisk vilje og en politisk afgørelse til at gå videre i denne sag. Derfor synes jeg måske nok, at debatten i dag på visse tidspunkter har været skruet lidt for højt op. Der har faktisk været vist ganske stort mådehold, når man først 3½ år efter gennemfører det, som statsministeren har annonceret.

Det, som er baggrunden, er ikke blot én HT-konflikt, men en ny HT-konflikt, og jeg tror, vi alle sammen må erkende, at HT har en ganske stor indflydelse på hele dette område. Om det så er HT's ledelse eller HT's ansatte, skal jeg lade være usagt, men selve institutionen har haft en ganske gavnlige indflydelse på, at vi er kommet videre med hele debatten om foreningsforhold, foreningsfrihed, politiske partier og bidragene til dem.

Det er blevet sagt både af fru Pia Christmas-Møller, og jeg tror af fru Elsebeth Kock-Petersen, at dette forslag naturligvis ikke løste problemerne. Det er jeg enig i. Det er et signal om, at Folketinget ikke føler, at man har respekteret foreningsfriheden, men de regler, som vi nu ønsker gennemført, løser naturligvis ikke problemet. Derfor bør vi også under udvalgsarbejdet grundigt overveje, om vi er landet rigtigt. Jeg kan godt have mine tvivl, når det drejer sig om genansættelsesforslaget. Vil det virkelig løse problemet? Det er klart, at genansættelse kan gøre det oplagt for den gruppe på en virksomhed, som måtte ønske at presse en kollega ud, at det altså ikke er muligt. Derfor er jeg også parat til, at vi prøver den mulighed, men vi må løbende se, hvordan det fungerer i praksis. Vi kender sager, hvor kravet om genansættelse faktisk har ført til, hvad man kunne kalde en levende be-